

Boj, bližina, poslanstvo (3) – Vse je naše in vse je božje

Vsak šport zahteva napor, istočasno pa nudi prostor za užitek in odpira nove možnosti. Tako je tudi s krščanskim življenjem: sredi boja in naporov je človeku lahko prijetno v Gospodovi družbi, ob njem raste in se sooča z novimi izzivi.

9. Jan. 2026

»Postal si nova stvar in oblekel si Kristusa. To belo oblačilo naj ti bo v znamenje tega dostojanstva; nauki in zgledi tvojih sorodnikov pa naj te podpirajo, da ga boš brez madeža prinesel v večno življenje.«^[1] V Cerkvi že od davnih časov obstaja tradicija, da se novo krščene obleče v belo, s čimer se na viden način izrazi želja, da bi postali eno s Kristusom, da bi mu pustili živeti v nas.^[2] Temu dejstvu ustrezata tudi izvorno ime in obred krsta: *baptizein* pomeni potopiti, ker po tem zakramentu vstopimo v življenje Trojice, kakor goba, ki se potopi v vodo, in ne da bi prenehala biti ona sama, postane eno s tem novim okoljem. Tako pride do »medsebojnega prežemanja božjega bitja in našega bitja, bitja, potopljenega v Boga Trojico, Očeta, Sina in Svetega Duha, podobno kot v zakonu, kjer dve osebi postaneta eno meso in se spremenita v novo in edinstveno resničnost z novim in edinstvenim imenom«.^[3] V tistem

trenutku postane skrb za to novo življenje vsakodnevna naloga, ki zahteva nenehen duhovni boj, kot pravi Sveto pismo: »Otrok, če se približuješ, da bi služil Gospodu, pripravi svojo dušo na preizkušnjo. Vzravnaj svoje srce in vztrajaj, ne prenašli se v trenutku spopada. Njega se drži in se ne umikaj, da boš nazadnje povišan« (Sir 2,1-3).

Izhodišče: Bog nas ljubi brezpogojno

Pri našem krstu nam je Bog za vedno povedal, da nas ljubi takšne, kakršni smo, pa naj se zgodi karkoli. To prepričanje je izhodišče naše notranje poti; brez tega bi tekali po napačni stezi, kajti pri tej dirki ne gre za to, da bi si mi sami pridobivali neke zasluge ali da bi morali komurkoli kaj dokazati, ampak za to, da živimo svobodno in se veselimo v božji ljubezni. »Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in

verujemo vanjo,« pravi sveti Janez (1 Jn 4,16). Kako potrebno je dopustiti, »da nam te resnice naše vere prodrejo v dušo, dokler v celoti ne spremenijo našega življenja. Bog nas ljubi!«^[4]

Istočasno pa božja milost ne nadomesti razumne in vztrajne uporabe naših moči: »Trdno upanje v našo osebno svetost je božji dar. Toda človek ne more ostati pasiven.«^[5] Res je, da ima po milosti naše življenje vrednost, ki presega naše zmožnosti, vendar milost ne nadomesti narave: skupaj z njo mora delovati ... plesati! Lahko bi rekli, da je v našem življenju vse naše in hkrati vse božje. »Nad zaporedjem drobnih vsakdanjih dogodkov, prijetnih ali neprijetnih, predvidenih ali nepredvidenih, poteka vzporedno sosledje *aktualnih milosti*, ki so nam ponujene v vsakem trenutku. [...] Polagoma se bo med njim in nami vzpostavil skoraj neprekinjen

pogovor, ki bo resnično notranje življenje.«^[6]

Ob upoštevanju pravkar zapisanega bi bilo pretirano poenostavljanje, če bi to življenje, ki se razvija v človekovem srcu, opisovali zgolj z besedami, kot sta »boj« ali »borba«. Tisto, kar se z vidika odpora, ki ga srečamo znotraj in zunaj nas, zdi kot bojevanje, je mogoče z neke širše perspektive opredeliti kot aktivnost in gibanje, kot dinamizem in rast. Tak pogled na razvoj živega bitja – ki vključuje boj proti grožnjam ali tegobam okolja kot trenutke tega razvoja samega – v najvišji meri izraža bogastvo duhovnega življenja.

Glejte pokrajino, ne samo v tla

Alpinisti in gorski kolesarji vedo, kako pomembna je koncentracija v trenutkih napora in pri uporabi razpoložljive energije; zato marsikdaj med vzpenjanjem gledajo skoraj izključno v tla. Vendar bi bilo škoda,

če bi jim ta koncentracija preprečevala, da bi uživali v razgledu, ki se odpira pred njimi, medtem ko se ženejo naprej. V duhovnem boju se nam lahko zgodi nekaj podobnega: da se preveč osredotočimo na zlo, ki ga želimo premagati, ali da vidimo samo ceno, ki jo moramo plačati za dosego dobrega. Zato je vedno dobro dvigniti pogled, da ne izgubimo izpred oči vsega, kar na tej poti pridobivamo.

»Ne daj se premagati hudemu, temveč premagaj húdo z dobrim« (Rim 12,21), pravi sveti Pavel v vrstici, ki jo sveti Jožefmarija včasih povzema takole: »utopiti zlo v preobilju dobrega«. ^[7] Krščanski boj ni predvsem bojevanje *proti* grehom, pač pa je bolj prizadevanje za negovanje življenja, ki nam je bilo podarjeno pri našem krstu. Če na primer v neki situaciji prepustimo najboljše drugim, lahko to

premagovanje razumemo kot boj proti sebičnosti ali kot vajo, da se ne bi navezali na določene stvari; toda še boljše je, če to dojemamo kot boj za širjenje srca, za rast v ljubezni, velikodušnosti, prostosti od zemeljskih dobrin itd. In to ne zaradi individualnega hlepenja po popolnosti, ampak zato, ker želimo izhajajoč iz Kristusovega srca živeti za druge.

Ta dva različna pristopa h krščanskemu boju sta povezana tudi z dvema načinoma oblikovanja ciljev v notranjem življenju. V tem smislu je namesto sklepa, da »nečesa ne bomo več počeli«, veliko bolj dragoceno, če dvignemo pogled, se zazremo v obzorje in potrdimo tisto, kar pa zares *hočemo* storiti. In *omnibus respice finem*, pravi klasični pregovor: »V vsem imej pred očmi cilj«; ali v sodobnejši različici: »Začni z zakaj«. Da bi živeli s pogledom, usmerjenim v cilj, je velikokrat

potrebno, da se oddaljimo od konkretne situacije, si vzamemo čas za razmislek, da svoje vtise delimo z Bogom. Takrat bomo videli bolje: spoznali bomo, da ni v igri samo nek takojšen sklep, majhna konkretna bitka, ampak naša odprtost za božjo milost, za to, da Bog iz nas napravi drugega Jezusa, *alter Christus*.

Boriti se že pomeni ljubiti

»Otroci, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici« (1 Jn 3,18). Nihče se ne počuti resnično ljubljenega, če je ljubezen, ki je bila izražena s celo vrsto izjav in obljub, kasneje ovržena z dejanji. Zato z vsako našo odločitvijo odgovarjamo na Jezusovo vprašanje Petru: »Ali me ljubiš?« (Jn 21,16). Krščansko življenje, je zapisal prelat Opus Dei, »je svoboden odgovor na to Gospodovo vprašanje, poln iniciativnosti in pripravljenosti«. ^[8] Vsakokrat ko se

dvignemo nad svoj egoizem, ko si prizadevamo za rast v tej ali oni kreposti, ki nam bo omogočila bolje služiti; ko izberemo ponižnost namesto želje po uveljavitvi pred drugimi – takrat brez besed Bogu pravimo: ljubim te.

»To je naša usoda na zemlji: boj iz ljubezni vse do poslednjega trenutka,« je nekoč zapisal sveti Jožefmarija, ko je delal obračun ob koncu leta.^[9] Boriti se iz ljubezni je veliko več kot zgolj od zunaj dodati boju nek motiv ljubezni: »Ko si govoril z Gospodom v molitvi, si jasneje razumel, da je boj sinonim za ljubezen, in si ga prosil za večjo ljubezen.«^[10] Duhovni boj je potrebnější od zmage, kajti »dokler je boj, asketski boj, je notranje življenje. To je tisto, kar Gospod od nas pričakuje: voljo, da ga hočemo ljubiti z deli, v drobnih stvareh vsakega dne.«^[11] In tisto, kar boj spremeni v ljubezen, je cilj tega boja: zakaj se

borim in za koga se borim. Ti odgovori oblikujejo boj sam; postanejo temelj njegovega razvoja.

Ko beremo življenjepise svetnikov, se nam morda lahko zgodi, da si duhovni boj predstavljamo kot boj nekih herojev, ki se naprezajo do skrajnosti, se spopadajo z zahtevnimi nalogami, ki zahtevajo veliko notranjo moč in izreden pogum.

Svetnik bi torej nastopal kot »nekakšen ‘atlet’ svetosti, ki izvaja za običajne ljudi nedosegljive podvige«.

^[12] Vendar ta vtis ne zaobjema bistva skrivnosti svetnikov; tisto, kar na koncu – in v vsakem trenutku poti – šteje, je ljubezen, ki prihaja od Boga. »Tudi mučeništvo dobi svojo veličino ne iz dejanja srčnosti, ampak predvsem iz junaškega dejanja čudovite ljubezni. Tri stoletja preganjanja zgodnje Cerkve so bila vsekakor čas poguma, junaške srčnosti, a še bolj je to bil čas goreče ljubezni do Boga.«^[13]

Včasih nas pretirana želja po gotovosti lahko privede do kvantitativnega pristopa k boju, pri katerem bi svoj napredek radi merili kot nekdo, ki se ukvarja z osebnim načrtom treninga za izboljšanje telesne kondicije. Gotovo je pomembno, da si zastavljamo cilje za izboljšanje, da se v mnogih vidikih premagamo, da kaj žrtvujemo, vendar vse to ni nujno znak napredka, ki ga želimo doseči.

Svetost, je dejal sveti Jožefmarija, »ni v tem, da opravljamo vsak dan težje stvari, ampak da jih vsak dan opravljamo z več ljubezni«. ^[14] Tisto, kar prinaša duhovne sadove, ni uresničevanje napornih reči, ampak to, da z ljubeznijo odgovorimo na tisto prvo ljubezen, ki nam jo Bog namenja. Svetost ne pomeni, da »nekdo sam uresničuje velike stvari, ampak da se v njegovem življenju pojavijo stvari, ki jih ni naredil on, saj je bil le na razpolago, da pusti delovati Bogu«. ^[15] Zaradi tega, ker se

vse začne z zastonjsko voljo Boga, ki nam je dal dar krsta in krščanskega življenja v nas, lahko razumemo, kar nam pravi Sveto pismo: svetost »ni odvisna od tistega, ki hoče, niti od tistega, ki teče, ampak od Boga, ki izkazuje usmiljenje« (Rim 9,16).

Zavedanje, da se vsako delo svetosti začne z božjim zagonom, da je Bog tisti, ki je svoje delo začel, in da ga bo tudi on sam privedel do cilja – to je tisto, kar zaznamuje naše razumevanje duhovnega boja. Mi ne »nabiramo točk« pri Bogu, da bi si zaslužili njegovo ljubezen: On se nam nenehno daje ne glede na to, kaj se zgodi. »Cerkev je neštetokrat poudarila, da nismo odrešeni zaradi naših del in zaradi naših naporov, ampak po Gospodovi milosti in pobudi [...]. Njegovo prijateljstvo nas neskončno presega in ga ne moremo kupiti s svojimi deli, lahko je le dar njegove pobude ljubezni [...]. Kakor največja zapoved ljubezni tako mora

tudi ta resnica zaznamovati način našega življenja, ker se dotika bistva evangelija in nas kliče, da je ne sprejemamo samo z razumom, ampak se mora spremeniti v nalezljivo veselje.«^[16]___

Kakor šport

Kje je najbolje »začeti in ponovno začenjati«?^[17]___ Na kateri konkretni fronti duše naj se ta boj prične? Odgovor bo za vsakega človeka drugačen, vendar nam dober namig lahko da ugotovitev, katera je naša najpogostejša pomanjkljivost, upoštevajoč, da je to ponavadi nekaj, kar je tesno povezano z našo osebnostjo. Na primer, če smo po naravi zelo energični, se ta lastnost pogosto lahko sprevrže v grobost; če je naša osebna značilnost prijaznost, bi lahko bila naša glavna napaka medlost ali neodločnost. Boj bomo najprej osredotočili na izključitev vsega, kar je v nasprotju z ljubeznijo

do Boga (to je smrtni greh), nato pa na tisto, kar našemu srcu preprečuje, da se odpre Gospodu in drugim (to so mali grehi), nazadnje pa vedno tudi na pomanjkljivosti v ljubezni, na povprečnost. To je celoten program življenja, ki ga je sveti Nikolaj iz Flüe strnil v nekaj verzih: »Moj Gospod in moj Bog, odvrni od mene vse, kar me odvräča od tebe. Moj Gospod in moj Bog, daj mi vse, kar me zbližuje s teboj. Moj Gospod in moj Bog, osvobôdi me mene samega, da se popolnoma predam tebi.«^[18]

Sveti Jožefmarija je ta boj rad primerjal s športom: »Asketski boj ni nekaj negativnega in zato odvratnega, temveč je vesela potrditev. Je šport.«^[19] Vsak šport zahteva napor, vendar ustvarja tudi prostor za užitek: ob druženju z drugimi, ob novih izkušnjah, zaradi veselja, ko dosežemo nekaj več ... Na enak način lahko z nekaj vaje dosežemo, da nam bo sredi

duhovnega boja v Gospodovi družbi
lepo. Tako bomo v stvarnih težavah
videli ne samo ovire, ampak tudi
priložnosti za razvoj našega življenja
v Bogu. Če sprejmemo težave kot
izziv, nam bodo veliko manj
nadležne. Drugače bomo gledali tudi
na ljudi okoli nas, zlasti na tiste, s
katerimi morda nimamo toliko
skupnega: »Ne reci: ta človek me
utruja. – Misli si: ta človek me
posvečuje.«^[20]

Ključna pri športni vadbi je stalnost.
Velike zmage se ne dosežejo v enem
samem dnevu. Včasih je potrebnih
veliko poskusov. »Športnik vztraja,
dober športnik porabi veliko časa za
urjenje, za pripravo. Če gre za skoke,
poskuša znova in znova.«^[21] Majhni
koraki, ki jih spremljata trdnost in
vztrajnost, na koncu vodijo do
uspeha. V tem smislu je ponavadi
bolj učinkovito, če delamo majhne in
konkretne sklepe, da jih lahko stalno
uresničujemo, kot pa če si

zastavljamo velike cilje, ki jih marsikdaj ne bomo izpolnili. Poleg tega je v dušnih bitkah treba računati s časom, začeti in znova začeti, na novo oblikovati sklepe s skromnostjo in ustvarjalnostjo, kolikorkrat je potrebno. Odgovor ljubezni se tiho uresničuje vse življenje.

Kakor v športu so tudi v duhovnem življenju porazi del igre. Vendar tako kot »bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spreobrne, kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo spreobrnjenja« (Lk 15,7), si lahko mislimo, da se Gospod vsake naše drobne zmage ali vsakega našega »ponovnega začetka« veseli bolj kot vsega, kar nam že uspeva. Čeprav bomo pred seboj vedno imeli še veliko ciljev, pa ni prav, da gremo po zmagi kratko malo dalje. Zmage se splača okušati: vsak doseženi korak naprej je priložnost, da se zahvalimo Bogu in pridobimo novih moči. Ne

gre pozabiti, da v našem boju nismo sami. Kakor atleti imamo tudi mi ob sebi ljudi, ki nam jih je dal Bog, da nam pomagajo trenirati in presegati samega sebe. Lahko se opiramo na naše brate in sestre v veri, na njihovo molitev in podporo; na tiste, ki so šli pred nami v nebesa in nam pomagajo od tam; na našega angela varuha in sveto Marijo.

.....

^[1] Krstni obred otroka.

^[2] Prim. Rim 13,14; Gal 2,20.

^[3] Benedikt XVI., *Lectio divina*, 11. 6. 2012.

^[4] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 144.

^[5] Prav tam, št. 176.

[6] — R. Garrigou-Lagrange, *Les trois âges de la vie intérieure*, 1. del.

[7] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 864.

[8] F. Ocáriz, Pastirsko pismo, 9. 1. 2018, št. 5.

[9] Sv. Jožefmarija, *Dialog z Gospodom*, št. 83.

[10] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 158.

[11] Sv. Jožefmarija, *Križev pot*, 3. postaja, 2.

[12] J. Ratzinger, *Dejar obrar a Dios*, v: *L'Osservatore Romano*, 6. 10. 2002.

[13] R. Garrigou-Lagrange, *Les trois âges de la vie intérieure*, 1. del.

[14] Sv. Jožefmarija, Zapiski meditacije (AGP, P10, 25), citirano v: E. Burkhart in J. López, *Vida Cotidiana y santidad en la enseñanza de san Josemaría*, Rialp, Madrid, 2013, 2. knjiga, str. 295.

[15] J. Ratzinger, *Dejar obrar a Dios*.

[16] Frančišek, *Gaudete et exsultate*, št. 52, 54, 55.

[17] Sv. Jožefmarija je tako govoril o notranjem življenju. Prim. npr. *Pot*, št. 292; *Kovačnica*, št. 384; *Jezus prihaja mimo*, št. 114.

[18] Te besede so na primer vključene v molitvi, ki jo je sv. Janez Pavel II. izrekel pred grobom svetnika 14. 6. 1984. Sveti Jožefmarija je molil na podoben način: »Odvrni, Gospod, od mene, kar me odvrča od Tebe!« (prim. A. Vázquez de Prada, *Ustanovitelj Opus Dei*, 3. knjiga, str. 414).

[19] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 169.

[20] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 174.

[21] Sv. Jožefmarija, *Dialog z Gospodom*, št. 32.

Maria Schörghuber

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/boj-blizina-poslanstvo-3-vse-
je-nase-in-vse-je-bozje/](https://opusdei.org/sl-si/article/boj-blizina-poslanstvo-3-vse-je-nase-in-vse-je-bozje/) (14. Mar. 2026)